

www.omkonst.com:

Kyss den svarta bilden

Martin Ålund, "Efterklang" - Galleri Olsson, Stockholm, 12/11 – 10/12 2016

Text: Leif Mattsson

Utställningsvy © Martin Ålund

Från Martin Ålunds samlade presentation på Konsthuset, 2015, minns jag det naturlyriska anslaget, de eruptiva färgstråken och den "alkemistiska" lekfullheten. Det var en bred och generös presentation, som ett monument över en nyorientering inom det ålundska konstnärskapet. (**Läs recension**)

Den aktuella utställningen på Galleri Olsson kan ses som en fördjupning, men också som ett fragment av en större helhet. Jag är trots allt tillfreds med minnet av Konsthusets frikostiga presentation, då bilden av Ålunds måleri annars skulle bli alltför snäv. I konstnärskapet som helhet ryms så mycket experimentella busstreck avsedda att förlösa snarare än att upprätta bokslut. Drömmen ger oss visserligen alibi för våra ofullgångna tankar, men alla slutstreck är lögner.

Det som tydligt framgår av Ålunds närmast sakrala sammanställning av fyra dova verk på Galleri Olsson är målningsens potential som artefakt – eller kanske bättre uttryckt: som *tillstånd*. Rummets stillhet öppnar för en koncentrerad observation av bildernas inkapslade berättelser. På nära håll uppfattar man rörelsen som både tydlig, intrikat och gäckande, något som kan vara svårt att förmedla i digitala reproduktioner.

Svärtan i de halvtransparenta lasurerna skiftar beroende på betraktningssvinkel och distans. Den initiala känslan av förmedlad enkelhet byter skepnad allt eftersom ögat utsätts för mer ljus- och färgstimuli. Det som på avstånd först kan uppfattas som en unison och enhetlig karaktär bryts vid närbkontakt upp till flera helt individuella sådana; det rör sig om fyra till viss del väsensskilda målningar/objekt sammanförda inom en valörmässig och koloristisk tematik.

Det är lätt att låta sig svepas med i associationerna kring fenomenet *den svarta bilden*, exempelvis i Gunnar Ekelöfs lyrik – om ikonerna som av tid och rökelsens inverkan mörknat intill djupaste svart. Men där liksom i Ålunds verk handlar det inte om total ogenomtränglighet, snarare om en mental uppmaning, en tingets förmedlade "önskan" att söka djupare, vara sannare, utveckla seendet. Här finns former och stråk av svärtat ljus som framträder allt tydligare ju mer tid man ger verken. Till slut rör det sig kanske bara om att metaforiskt uttryckt finna en lugn stig att vandra samt att ge betraktandet sin rättmätiga tidsrymd.

"Efterklang", 2016 © Martin Ålund

"Efterklang", 2016 © Martin Ålund

Dela med andra |

Dela artikeln via Facebook: [Omkonst Facebook](#)>>

Vill du kommentera artikeln maila till redaktion@omkonst.com